

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Libor Hörbe

Zpracovali: Anežka Lazarová, Karolína Rysová, Veronika Umáčená,
(studentky kvarty a kvinty, Gymnázium Mnichovo Hradiště)

Pedagogické vedení: Mgr. Petr Mazánek (Gymnázium Mnichovo Hradiště)

Pan Libor Hörbe se narodil v roce 1964 v Turnově, celý život žije v Mnichově Hradišti. Zde tedy prožil období dospívání, a jak sám říká, důležitou roli v jeho osobním formování sehráli rodiče.

„Moji rodiče byli celé roky zaměřeni víceméně pravicově. To znamená, že v podstatě s tím, co ten režim prováděl a jak se prezentoval, tak s tím nesouhlasili. Bylo celkem běžné, že doma se mluvilo jinak než na veřejnosti.“

Situaci v Československu před rokem 1989 hodnotí poměrně jasně. Vidí zásadní rozdíly s dnešní dobou:

„Rozhodně bych se nechtěl vrátit do těch dob před tím, protože to samozřejmě bylo, nemám lepší slovo než absurdní. Ale hlavně máte obrovskou možnost, že se můžete dostat k těm informacím. To dost dobře nešlo. Dostávalo se k nim podstatně hůř.“

Po vystudování Českého vysokého učení technického musel pan Hörbe v roce 1987 nastoupit na povinnou vojenskou základní službu. Ne zcela dobrovolně se ocitl v Janovicích nad Úhlavou.

„Zcela určitě to bylo kvůli příbuzným v Německu. Příjemné to nebylo, byl to rok takového ztraceného života. Úplně zbytečné to také nebylo, protože jsem si tam mimo jiné tedy uvědomil, co to znamená, když jako člověk nemáte jméno, jste jenom číslo.“

Po skončení vojny získal zaměstnání ve státním podniku LIAZ v Mnichově Hradišti. Zde dokonce jeden čas přemýšlel o emigraci. Pohnutkou k této myšlence mu byla účast na jedné podnikové schůzi.

„Já jsem se najednou přistihl, jak po projevu tohoto člověka tam sedím a držím tu zvednutou ruku. A tam my poprvé došlo, takhle to nepůjde. Nemůžu tady sedět a hlasovat pro něco, co považuji minimálně za legraci, pokud by to nebylo něco vážnějšího a považoval bych to za nějaké svinstvo. A tam jsem poprvé zauvažoval, že bych emigroval na západ.“

Naštěstí za necelý rok a půl došlo v Československu k sametové revoluci. Pan Hörbe byl i v rámci LIAZu aktivní:

„Běhali jsme po firmě a dávali jsme dohromady podpisy. Tehdejší šéf nás honil a chtěl nám to sebrat. Byla prostě nějaká podpisová petice, se kterou jsme chodili, a já jsem to potom dokonce vezl na ústředí Občanského fóra do Prahy. Bylo mi jasné, že pokud se to nepovede, tak přijdu o práci, a že to třeba bude mít nějaký další konsekvence.“

O zásahu komunistické policie na Národní třídě se dozvěděl od kamaráda.

„Tu sobotu, co jsem se to ráno dozvěděl, tak jsme večer seděli u Kloučků a probírali jsme to.“

S obdivem pak vzpomíná na zakladatelku Občanského fóra v Mnichově Hradišti paní Jaroslavu Kloučkovou.

„Ona samozřejmě riskovala hodně, riskovala svoji kariéru, byla to lékařka. Veřejně vystupovala ve městě a veřejně říkala své názory, a vlastně kritizovala ten starý režim. Přijde

mně podle mě škoda, že paní Kloučková, která Občanské fórum tady jednoznačně založila, tak není vůbec nikde zmíněná.“

Pan Hörbe se do průběhu listopadových událostí roku 1989 s radostí a přesvědčením zapojil, pravidelně jezdil na pražské demonstrace, velmi aktivní byl i v Mnichově Hradišti.

„Společně se syny paní Kloučkové jsme to nějakým způsobem po nocích distribuovali, vylepovali jsme nějaký věci, protože v těch týdnech, pokud by nás u toho chytili, tak by nás policie nějakým způsobem zajišťovala. Ze začátku se ty informace tady nenacházely, tak je sem musel někdo dovést, protože média to samozřejmě nebyla.“

V současné době pan Hörbe pracuje v technickém oboru, je však známý především jako autor povídek a beletrie.

„Už jako kluk jsem rád četl, takže mě napadlo, že bych někdy mohl něco napsat.“

Ve volné době rád jezdí na kole, chodí na procházky a jeho obrovským celoživotním koníčkem je muzika:

„S různými formacemi jsem hrál po vysokoškolských klubech. A vlastně do dneška to miluji. Neumím si představit život bez hudby.“

